

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. София , 26.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ИВИАНА ДИМЧЕВА**

като разгледа докладваното от **ИВИАНА ДИМЧЕВА** Административно наказателно дело № 20201110212176 по описа за 2020 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 10 състав в публично съдебно заседание на двадесет и шести януари две хиляди двадесет и първа година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВИАНА ДИМЧЕВА

при участието на секретар Кованова, като разгледа докладваното от съдия Димчева НАХД № 12176 по описа за 2020 година, за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-444/21.08.2020г., издадено от ***** - Заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление

„Застрахователен надзор”, на основание чл.53, чл.27 и чл.83 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, връзка §1, т.51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на „ЗД БУЛ ИНС” АД е наложена имуществена санкция в размер на 4000 (четири хиляди) лева за извършено нарушение на чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

Недоволно от Наказателното постановление е останало наказаното Дружество, което подава жалба в срок. В нея се посочва, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено при неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност. Според жалбоподателя, за да е налице повторност следва нарушителят да е извършил нарушение по чл.108 от КЗ в 1-годишен срок от влизане в сила на НП отново за нарушение по чл.108 от КЗ /в сила от 01.01.2016г./. Твърди се, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 от КЗ за нарушение на чл.108 от КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл.107 от КЗ /отм./ представлява правоприлагане в следствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. „налагане на санкция по аналогия”, което било недопустимо според Закона за нормативните актове за административно – наказателното производство. По отношение прилагането на чл.644, ал.2 от КЗ в жалбата се твърди, че за да бъде приложен този квалифициран състав на нарушението е необходимо в Акта, с който същото се предявява, да са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. В тази връзка и на основание чл.84 от ЗАНН се прави позоваване на НПК. Твърди се, че повторността е елемент от обективната страна на квалифицирания състав /съставомерен признак/ и на основание чл.42, т.4 от ЗАНН в АУАН следва да бъдат описани фактите, обуславящи квалифициращия признак, а не само основния състав на нарушението. Индивидуализацията на наказанието не следва да се смесва като дейност с тази по определяне на приложимия състав - основен, квалифициран, привилегирован. Заявява се, че процесният АУАН съдържа констатации само за факти по отношение на нарушението по чл.108 от КЗ и липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Едва с НП се въвеждали фактически твърдения за „повторност”, респ. Дружеството е наказано по реда на чл.644, ал.2 от КЗ. Поради това се прави извод, че в случая НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. На това основание се претендира за грубо нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. На следващо място в жалбата се посочва, че правната квалификация на нарушението била неправилна, тъй като следвало да се приложат разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, а не общата норма на чл.108 от КЗ. Претендира се за нарушение по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като било налице несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП и дадената му правна квалификация. Според жалбоподателя датата на извършване на нарушението била определена неправилно. Досежно наказанието се заявява, че то не съответства на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като не били налице отегчаващи вината обстоятелства. Отделно от това се приема, че извършеното административно нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като няма

настъпили обществено – опасни последици от деянието, а и защото към момента на съставяне на АУАН застрахованото лице изцяло е получило определеното му застрахователно обезщетение. Поради това се иска СРС да отмени атакуваното Наказателно постановление. Алтернативно се моли съдът да преквалифицира наложената санкция от такава по чл.644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ и да наложи минималната законова санкция.

Пред СРС – 10 състав жалбоподателят, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не взема становище по спора.

Въззиваемата страна се представлява пред СРС от юрк. *****, която оспорва жалбата. По време на съдебните прения тя моли съда да потвърди Наказателното постановление като правилно и законосъобразно и да остави жалбата без уважение. Според процесуалния представител на въззиваемата страна в конкретния случай няма допуснати съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН и се представят писмени бележки.

В писмените бележки на юрк. *****се заявява, че Наказателното постановление е законосъобразно. В образуваното административно-наказателно производство не са допуснати нарушения на материалния закон или съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на атакуваното Наказателно постановление. Твърди се, че нарушението е ясно и подробно описано в АУАН и в НП, като между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация е налице пълно съответствие. Посочва се, че застрахователят е задължен в тримесечен срок от завеждане на всяка претенция по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите окончателно да се произнесе по нея по един от алтернативно предвидените в чл.496, ал.2 от КЗ начини. В конкретния случай произнасянето по претенцията било настъпило далеч отвъд рамките на тримесечния срок. Нарушението е формално (на просто извършване) и се изразява в противоправно бездействие от страна на застрахователя. Процесуалният представител на въззиваемата страна счита, че жалбата е неоснователна, тъй като се отнася за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, а процесното НП е издадено за нарушение на чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ. Посочва се, че срещу конкретния АУАН няма постъпили писмени възражения, поради което и не е възможно да бъдат взети предвид. По отношение на оплакването на жалбоподателя срещу квалифицирането на нарушението като повторно юрк. *****цитира §1, т.51 от ДР на КЗ, чл.644, ал.2 от КЗ и посочва, че с НП № Р-10-24/17.01.2018г. (влязло в сила на 24.07.2018г.) Дружеството – жалбоподател е наказано за същото по вид нарушение като процесното, което датира от 05.10.2018г., т.е. което е реализирано в рамките на едногодишния срок, считано от 24.07.2018г. Поради това се приема, че е налице повторност. Доколкото в чл.42 от ЗАНН са изброени реквизитите, които трябва да съдържа АУАН и сред тях не е елементът „повторност”, юрк. *****счита, че не е допуснато процесуално нарушение, както се твърди в жалбата. Застъпва се, че съгласно чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН

задължение на наказващия орган е да определи вида и размера на наказанието, а съгласно чл.644, ал.2 от КЗ наличието на повторност е основание за налагане на по-тежко по размер наказание. Поради това се твърди, че преценката за повторност е правомощие на наказващия орган и в тази връзка се цитират Решения на АССГ. Относно възражението на жалбоподателя за датата на нарушението, юрк. *****обяснява в писмените си бележки, че разпоредбата на чл.496, ал.1 от КЗ въвежда определен тримесечен срок за произнасяне, считано от завеждане на щетата. Доколкото в случая щетата е заведена на 04.07.2018г., съгласно правилата за броене на срокове този срок изтича на 04.10.2018г. като датата 04.10.2018г. е последният срок, в който застрахователят е могъл да осъществи произнасяне по щетата без да нарушава нормативните изисквания. От тук се прави извод, че застрахователят е в нарушение в деня, следващ изтичането на този тримесечен срок, т.е. 05.10.2018г. Веднага след това, обаче, в писмените бележки се твърди, че щом и в НП, и в АУАН като дата на нарушението е вписана датата 23.04.2019г., то датата на извършване на нарушението била правилно определена от актосъставителя и от наказващия орган. Доколкото нарушението е извършено при условията на повторност, юрк. *****счита, че една от основните цели на наказанието, очертана в чл.12 от ЗАНН („да се превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред”), очевидно не е била постигната. Обръща се внимание и на това, че Наказателното постановление, с което е обоснована повторността в настоящия случай, също е издадено за нарушение, извършено при условията на повторност и се приема, че е налице трайна склонност на ***** да не съблюдава сроковете за произнасяне по щетите. Според процесуалния представител на въззиваемата страна няма основания за квалифициране на случая като маловажен, тъй като процесното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност спрямо други административни нарушения от същия вид. Отделно от това се посочва, че неизясняването в срок по дадена застрахователна претенция винаги накърнява правата и интересите на потребителя на застрахователни услуги. Неуредеността в отношенията „застраховател - потребител” следва да бъде преодоляна възможно най-скоро, за да може при отказ да бъде изплатено обезщетение или несъгласие с размера на обезщетението потребителят да предприеме по-нататъшни действия в защита на своите права и интереси. Това не би могло да се осъществи по друг начин освен чрез спазване на законоустановените срокове, включително когато те са кратки и са свързани с полагането на по-големи от нормалните усилия от страна на застрахователя. По отношение на наложеното наказание се твърди, че на застрахователя е наложена санкция в размер на 4 000 лв., която се явява близка до законоустановения минимум. С тези аргументи се иска СРС да потвърди обжалваното Наказателно постановление и да остави жалбата срещу него без уважение. Отново се моли на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното от **фактическа страна** :*

С Наказателно постановление № Р-10-24 от 17.01.2018г., потвърдено с Решение от 10.04.2018г. по НАХД №*****г. на СРС – ****състав, оставено в сила от

Административен съд – София град /АССГ/ – XXII касационен състав с Решение № 4979/24.07.2018г. по дело № ***** и влязло в сила на 24.07.2018г., жалбоподателят ***** е бил наказан по административен ред за нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ, извършено на 18.11.2016г.

На 29.05.2018г. е настъпило ПТП между автомобила на ***** – лек автомобил ***** с рег. № ***** и ***** с рег. № *****. Пострадал от ПТП-то бил водачът на мотора – ***** . На същата дата бил издаден Констативен протокол за ПТП.

На 02.07.2018г. е заявена претенция в ***** за мотоциклет „***** В с посочен виновен водач за ПТП-то ***** – водач на лек автомобил ***** . На 04.07.2018г. в „ЗД БУЛ ИНС” АД е завередена претенцията под № ***** . Били изготвени Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност” на МПС и Уведомление за необходими документи. На 04.07.2018г. били предоставени на застрахователя заявление за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди на МПС, свидетелство за регистрация на МПС – част I и/или част II, контролен талон към знак за технически преглед, свидетелство за управление на МПС, Констативен протокол за ПТП, удостоверение за банкова сметка и други документи. В Уведомлението за необходими документи изрично било записано, че допълнително следва да се представи контролен талон към свидетелство за управление на МПС.

На 19.10.2018г. и на 03.12.2019г. от *****направили описи на щета № ***** . На 06.12.2019г. бил направен и друг опис на щетата.

Във връзка с този случай на 10.12.2019г. от *****поискали Решение на ВТОС, Решение на ПРС и контролен талон към свидетелство за управление на МПС. Такива били предоставени на застрахователя.

Във връзка с процесната щета била направена от страна на застрахователя и калкулация на щетата.

На 30.01.2020г. от ***** поискали от ***** във връзка със заведената щета да представи на застрахователя документ, удостоверяващ, че е прекратена регистрацията на ***** поради настъпила „тотална щета”. На 03.02.2020г. *****представил молба – заявление, че не желае сваляне от отчет в КАТ на мотоциклета и предложил сключването на споразумение със застрахователя.

На 11.02.2020г. била прекратена регистрацията на ***** - поради тотална щета. На същата дата пред застрахователя били представени свидетелство за регистрация на МПС – част I с удостоверяване на прекратената регистрация на МПС-то.

С писмо от 10.03.2020г. от *****Д отново поискали от ***** документ,

удостоверяващ, че е прекратена регистрацията и удостоверение от КАТ за МПС ***** и уточнили, че до представяне на необходимите документи застрахователят не може да премине към процедура по изплащане на обезщетението по щета № *****.

На 10.03.2020г. от МВР – Сектор „Пътна полиция” Велико Търново издали удостоверение на *****, че превозно средство с рег. № В***** е било собственост на Атанасов от 14.05.2016г. до 11.02.2020г. На същата дата този документ бил представен пред *****.

На 19.05.2020г. по сметката на ***** била преведена сумата от ***** лева – видно от платежното нареждане за кредитен превод, приложено на л.54-гръб от делото.

Междувременно, на 04.05.2020г. в КФН постъпила жалба от*****във връзка с процесната щета и действията по нея от страна на *****

С писмо изх. № *****. КФН поискали от *****документи във връзка с щета № *****, тъй като в КФН започнала проверка по повод жалбата на Атанасов.

С писмо до КФН с вх. № ***** излага съображенията си и изпраща на КФН преписката по конкретната щета.

С писмо с изх. №*****г. КФН изискала от застрахователя доказателства относно определянето и изплащането на обезщетение по претенцията.

С писмо с вх. № ***** изпратила на КФН Доклад № *****/03.06.2020г. по процесната щета.

На 04.06.2020г. по сметката на ***** била преведена и сумата от ***** лева – видно от платежното нареждане за кредитен превод, приложено на л.58-гръб от делото.

Със Заповед № *****г. Заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” е определил Виктор Руменов Шуманов за лице, което да съставя Актове за установяване на административни нарушения /АУАН/.

Във връзка с протеклата в КФН проверка по конкретния казус св. ***** (в присъствието на други две лица – свидетели при съставянето на Акта – ***** и *****) съставил АУАН № Р-06-464 от 06.07.2020г., в който изрично е посочил, че за ***** е възникнало задължение, считано от 04.07.2018г., но не по-късно от 04.10.2018г. включително да се произнесе по претенция по един от двата законоустановени начина. Актосъставителят е приел, че ***** се е произнесло по заведената претенция чрез плащане на 19.05.2020г., т.е. извън законоустановения срок, поради което е нарушен чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ. В Акта е посочено, че нарушението е извършено на 05.10.2018г. в гр. София. АУАН е предявен на нарушителя и е подписан от пълномощник на ***** на 06.07.2020г.

Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление № Р-10-444 от 21.08.2020г., с което Заместник - председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.53, чл.27 и чл.83 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ е наложил на „ЗД БУЛ ИНС“ АД имуществена санкция в размер на 4000 (четири хиляди) лева за извършено нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

Наказателното постановление е получено с известие за доставяне на 27.08.2020г. и е обжалвано с жалба, изпратена по пощата на 28.08.2020г. Жалбата е входирана в КФН под № 91-01-548 на 31.08.2020г.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетеля *****, както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – АУАН № Р-06-464 от 06.07.2020г.; пълномощно; разписка от куриерска фирма за изпращане на жалбата; Наказателно постановление № Р-10-24 от 17.01.2018г., издадено от Заместник – председателя на КФН; известие за доставяне на НП; жалба от ***** до КФН с вх. № 91-02-425 от 04.05.2020г.; писмо изх. № *****г. от КФН до *****; писмо от ***** до КФН с вх. № *г.; застрахователна полица № *****; опис на щета от 03.12.2019г.; опис на щета от 19.10.2018г.; Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС; свидетелство за регистрация - част I на *****; Удостоверение за техническа изправност на ППС; свидетелство за управление на МПС на името на *****; Констативен протокол за ПТП; служебна бележа за банковата сметка на *****; Уведомление за необходими документи; контролен талон към свидетелство за управление на МПС на името на *****; опис на щета от 06.12.2019г.; Уведомление за необходими документи от 10.12.2019г.; Решение № *****/27.06.2019г. на ПРС и мотиви към него; Решение № 103/06.11.2019г. на ВТОС; калкулация на щета; писма от ***** до ***** от 30.01.2020г.; Уведомление за необходими документи от 03.02.2020г.; заявление от Атанас Атанасов до „ЗД БУЛ ИНС“ АД; писмо от „ЗД БУЛ ИНС“ АД до Атанас Атанасов от 10.03.2020г.; Уведомление за необходими документи от 11.02.2020г.; свидетелство за регистрация - част I на ***** - с отбелязване, че е прекратена регистрацията му, поради тотална щета; удостоверение от МВР – Сектор „Пътна полиция“ Велико Търново; Уведомление за необходими документи от 10.03.2020г.; платежни нареждания от 19.05.2020г. и от 06.06.2020г.; писмо изх. № *****г. от КФН до *****; писмо от ***** до КФН с вх. № *****г.; Доклад № *****/03.06.2020г.; Решение от 10.04.2018г. по НАХД № *****/*****. на СРС – *****състав; Решение № *****/24.07.2018г. по дело № *****/2018г. на АССГ – XXII касационен състав; Заповед № з-117/12.04.2019г. на Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и извадка от ДВ бр.67 от 28.07.2020г.

Целият наличен по делото доказателствен материал е непротиворечив, еднопосочен,

взаимно обусловен, поради което съдът го кредитира напълно.

Писмените доказателства са обективни, еднопосочни и с достоверна дата. Поради това съдът ги кредитира изцяло. Показанията на свидетеля Шуманов звучат достоверно и непредубедено. Те намират опора в писмените доказателства по делото. Поради това съдът им се доверява напълно.

От Констативния протокол за ПТП се установява настъпването на това събитие на дата 29.05.2018г. и участниците в него. Всички писмени доказателства сочат, че за настъпилите по ***** увреждания в следствие на ПТП-то е заведена претенция по щета № *****/*****. На база приложените по делото и цитирани по-горе писмени доказателства се установява, както фактът на завеждане на щетата в застрахователното Дружество, така и датите на предаване на документите в *****; датите на описа и калкулацията на щетата; разменената кореспонденция между застрахователя и претендиращия обезщетение, както и предоставените в последствие от него документи (съдебни актове и документи за прекратената регистрация на МПС-то), а така също и размерът, респ. датите на изплащане на обезщетението.

От цитираните по-горе писма между КФН и ***** се установява разменената между тях кореспонденция във връзка с процесната щета.

Съдът се доверява напълно на Наказателно постановление № Р-10-24 от 17.01.2018г., издадено от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, Решение от 10.04.2018г. по НАХД № *****/*****. на СРС – ***състав, Решение № *****/24.07.2018г. по дело № ***/****. на АССГ – XXII касационен състав, Заповед № з-117/12.04.2019г. на Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор” и извадката от ДВ бр.67 от 28.07.2020г., тъй като това са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. От извадката от ДВ бр.67 от 28.07.2020г. се установява, че след 28.07.2020г. ***** е заемал длъжността Заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, респ. той е имал правомощието по чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН и чл.647, ал.2 от КЗ да издава Наказателни постановления (включително и процесното НП от 21.08.2020г.) като налага глоби и имуществени санкции за нарушения по Кодекса за застраховането. От Заповед № з-117 от 12.04.2019г. на Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор и нормата на чл.647, ал.1 от КЗ се доказва, че към 06.07.2020г. свидетелят ***** е имал право да съставя Актове за установяване на административни нарушения на Кодекса за застраховането, тъй като е бил оправомощен за това от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”. Това означава, че процесните АУАН и НП са издадени от опровомощени за това лица. От цитираните по-горе НП № Р-10-24/17.01.2018г., издадено от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, Решение от 10.04.2018г. по НАХД № *****/*****. на СРС – *****състав и Решение № *****от

24.07.2018г. по дело № *****/*****. на АССГ – XXII касационен състав (влязло в законна сила на 24.07.2018г.) се установява, че ***** е било наказано по административен ред и за друго нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ, извършено на 18.11.2016г.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни и достоверни, съдът намира за ненужно по - подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок от оправомощено за това лице срещу административен акт, подлежащ на проверка по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, поради което се явява **процесуално допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните съображения :

След собствена служебна преценка на материалите по делото съдът достига до извода, че между АУАН и обжалваното НП има съвпадение на фактите, чрез които са зададени рамките на конкретното административно – наказателно обвинение. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Няма допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере за какво нарушение го наказват. Съдът не откри основания за отмяна на НП на формално основание. И в Акта, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които то е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от Кодекса за застраховането е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение.

Актът и НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. В случая нарушението се твърди да е извършено на 05.10.2018г. Двугодишният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН изтича съответно на 05.10.2020г. Тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от откриване на нарушителя. Принципно със сезирането на КФН от страна на ***** с жалбата му от 04.05.2020г. административно – наказващият орган не е знаел всички елементи около нарушението и неговия извършител. Това е възможно след извършване на проверка, за да се установи дали има нарушение и кой е неговият автор. Такава проверка в случая е била възложена и осъществена от св. *. До знанието на административно – наказващия орган са достигнали данните за нарушителя, нарушението и датата на извършването му едва с писмото от ***** до КФН с вх. № 91-02-425 от 21.05.2020г. В конкретния случай нарушението, респ. нарушителят стават ясни по едно и също време и това е моментът, в който писмото от ***** достига до КФН, т.е. на 21.05.2020г. Поради това СРС счита, че тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН в случая следва да се приеме, че изтича чак на 21.08.2020г. Доколкото конкретният АУАН е съставен на

06.07.2020г., съдът приема, че са били спазени в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН. От съставянето на АУАН /06.07.2020г./ до датата на издаване на Наказателното постановление /21.08.2020г./ са минали по-малко от 2 месеца. Поради това съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

В случая са изпълнени и изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3, респ. чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Налице са всички реквизити по чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН.

Във връзка с аргументите от жалбата следва да се посочи, че повторността не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ /видно от съдържанието на самата норма/. Поради това непосочването ѝ в АУАН не съставлява процесуално нарушение. В случая повторността е обстоятелство, обосноваващо размера на наказанието и в този смисъл е относима към приложимата санкционна норма, а чл.42 от ЗАНН /за разлика от чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН/ не поставя изискване в АУАН да се посочва видът и размерът на наказанието, респ. приложимата санкционна норма. Поради това посочването за първи път в НП на обстоятелството, че деянието било извършено повторно е във връзка с изискването на чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН, а не като част от описанието на нарушението. Съдът не констатира несъответствие на фактическата обстановка на нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ в АУАН и в Наказателното постановление. Не може да се говори и за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като той е знаел, че за нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ е бил санкциониран с Наказателно постановление № Р-10-24/17.01.2018г., преминало през съдебен контрол и влязло в законна сила на 24.07.2018г.

Поради това СРС счита, че не са допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на оспорваното Наказателно постановление. Същите изхождат от компетентни лица (съгласно нормата на чл.16, ал.1, т.18 и т.19 от ЗКФН; чл.647, ал.1 и ал.2 от КЗ и т.1.2.5. от Заповед № з-117 от 12.04.2019г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“), поради което спорът следва да бъде решен по същество.

Съгласно чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в срок не по-дълъг от три месеца от предявяване на претенцията /по реда на [чл.380](#) от КЗ/ като определи и изплати размера на обезщетението, или даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато отказва плащане; когато основаниято на претенцията не е било напълно установено или когато размерът на вредите не е бил напълно установен.

По отношение на правопораждащия факт „предявяване“ на претенцията чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ препраща към чл.380 от КЗ. Съгласно чл.380, ал.1 от КЗ лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Това лице е длъжно с предявяване на претенцията да предостави пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя /освен в случаите на възстановяване в натура/. Непредставянето на данни за

банковата сметка от страна на лицето има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва по [чл.409](#) от КЗ. По аргумент от чл.380, ал.3 от КЗ съдът формира извода, че щом законодателят изрично е посочил какви са последиците от неизпълнението на задължението за предоставяне на застрахователя на данни за банковата сметка на лицето и те се свеждат до строго гражданско – правни последици, то непредоставянето на данни за банковата сметка на лицето няма за последица порок в самото предявяване на претенцията пред застрахователя. Съдебната практика (Решение № 1725/16.03.2018г. на АССГ – XI въззивен състав по КНАХД № 14196/2017г., с което е отменено Решение № 265944/13.11.2017г. на СРС – 109 състав по НАХД № 6660/2017г.) приема, че за да е налице предявяване на претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по смисъла на чл.496, ал.1, вр. чл.380, ал.1 от КЗ е достатъчно лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, да предостави на застрахователя писмена претенция – без значение дали към тази претенция лицето е посочило данни за банковата си сметка, когато става въпрос за парично застрахователно обезщетение /както е в настоящия случай/. Поради това следва да се приеме, че 3-месечният срок по чл.496, ал.1 от КЗ започва да тече от датата, на която лицето, търсещо застрахователно обезщетение, сезира застрахователя с претенция в писмен вид. Водим от изложеното до тук се налага изводът, че 3-месечният срок по чл.496, ал.1 от КЗ започва да тече от момента на писмено подаване на претенцията пред застрахователя. Моментът, в който търсещият обезщетение предостави данни за банковата си сметка на застрахователното Дружество е ирелевантен за нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

В случая от събраните и кредитирани по – горе доказателства се установява, че претенцията на Атанасов по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите пред ***** е била предявена в писмен вид и заведена като щета № *****от 04.07.2018г. Видно от документа, приложен на л.27-гръб от делото, на 04.07.2018г. пред застрахователя са били представени следните документи : заявление за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди на МПС, свидетелство за регистрация на МПС – част I и/или част II, контролен талон към знак за технически преглед, свидетелство за управление на МПС, Констативен протокол за ПТП, удостоверение за банкова сметка и други документи. Именно от тази дата 04.07.2018г. съдебната практика приема, че започва да тече 3-месечният срок по чл.496, ал.1 от КЗ. Съгласно установените правила за броене на срокове в конкретният казус 3-месечният срок по чл.496, ал.1 от КЗ изтича на дата 04.10.2018г. Същевременно от платежното нареждане на л.54-гръб от делото става ясно, че застрахователят се е произнесъл по претенцията на Атанасов по смисъла на чл.496, ал.2, т.1, вр. ал.1 от КЗ /чрез плащане на застрахователно обезщетение/ на дата 19.05.2020г., т.е. след повече от година и седем месеца след като е изтекъл срокът по чл.496, ал.1 от КЗ. Като не е определил и изплатил размера на обезщетението, нито е дал мотивиран отговор по предявените претенции, когато отказва плащане, или основанието на претенцията не е било напълно установено, или размерът на вредите не е бил напълно установен в срок до 04.10.2018г. Дружеството – жалбоподател е реализирано от обективна страна състава на

нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

От субективна страна следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е бивиновна.

За пълнота на изложението настоящият съдебен състав намира за важно да посочи, че срокът по чл.496, ал.1 от КЗ не е обвързан от изискването на допълнителни доказателства - за разлика от задължението на застрахователя и срокът за изпълнение по чл.108, ал.1 от КЗ. При застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите срокът по чл.496, ал.1 от КЗ се прилага, когато не са представени всички доказателства по чл.106 от КЗ. Самото непредставяне на такива доказателства е ирелевантно за нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ /за разлика от чл.108, ал.1 от КЗ/. Нормата на чл.496, ал.2 от КЗ дава няколко алтернативни начина, по които застрахователното Дружество може да се произнесе по претенцията и за тези, посочени в чл.496, ал.2, т.2 от КЗ не е необходимо застрахователят да разполага с всички документи, относими към процесната щета. Същевременно тук е местото да се посочи, че писмата от ***** до ***** от 30.01.2020г. не могат да се приемат като мотивиран отговор по предявената претенция по смисъла на чл.496, ал.2, т.2 от КЗ, тъй като те не касаят основанието на претенцията или размера на вредите, а единствено необходимостта от предоставяне на документи, че е прекратена регистрацията на мотоциклета. Тези документи не са изискуеми според чл.380 от КЗ, поради което не може да се счита, че до тяхното представяне в ***** за застрахователя не тече 3-месечният срок по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

Процесното нарушение е формално. За осъществяването му следва да се докаже, че е изминал срок от 3 месеца от предявяване на претенцията по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За това нарушение е ирелевантно дали и какви доказателства са били представяни на застрахователя към 04.07.2018г., както и след предявяване на претенцията, нито е от значение кога е станало това последващо представяне на доказателства. За съставомерността на нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ е достатъчно да се установи, че е изтекъл 3-месечният срок от предявяване на претенцията (в случая от 04.07.2018г. до 04.10.2018г. вкл.) и да не е налице нито мотивиран отговор по предявената претенция /когато се отказва плащане, когато основанието на претенцията не е било напълно установено или когато размерът на вредите не е бил напълно установен/, нито има определен и изплатен размер на обезщетението. В настоящия казус съгласно доказателствата, събрани по делото, се установи, че доколкото плащането на обезщетението датира от 19.05.2020г., а към 04.10.2018г. то не е било реализирано, нито пък ***** мотивирано е отговорило на Атанасов, че отказва плащане; че основанието на претенцията не е напълно установено или че размерът на вредите не е напълно установен - то явно е налице и тази условно обособена втора предпоставка. С реализирането и на двете предпоставки /изтичането на срока от 3 месеца от предявяване на писмената претенция пред застрахователи и непредприемането на действия по един от начините, разписани в чл.496, ал.2 от КЗ/ нарушението е довършено. В случая това е станало на деня, следващ последния

ден от 3-месечния срок, т.е. на 05.10.2018г., както правилно е записано и в Акта, и в Наказателното постановление.

Правилно административно-наказващият орган е приел, че нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ е било реализирано от страна на юридическото лице – застраховател, тъй като именно той е адресат на тази законова норма.

Съгласно чл.644, ал.1, т.2 от КЗ на юридическите лица, които извършат или допуснат извършване на нарушение на разпоредбите на Кодекса за застраховането извън случаите по чл. 635 - 643 (както е в настоящия случай – на нормата на чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ), се налага имуществена санкция в размер от 1000 лв. до 20000 лева. При повторно нарушение съгласно чл.644, ал.2 от КЗ наказанието за юридическите лица е „имуществена санкция” от 2000 лв. до 40000 лева.

Според §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. На***** е било издадено Наказателно постановление № Р-10-24 от 17.01.2018г. от Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което застрахователят е бил санкциониран с имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ. Водим от изложеното по-горе съдът счита, че в случая процесното нарушение има доказателства да е извършено именно при условията на повторност. Видно от приложените по делото Решение от 10.04.2018г. по НАХД № *****/*****. на СРС – ****състав и Решение № *****/24.07.2018г. на АССГ – XXII касационен състав, Наказателно постановление № Р-10-24 от 17.01.2018г. е влязло в законна сила на 24.07.2018г. Процесното нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ е извършено на 05.10.2018г., т.е. в едногодишен срок от влизане в сила на НП № *****г., касаещо същото по вид административно нарушение. Поради това правилно административно-наказващият орган е приел, че наказанието на застрахователя следва да бъде определено при условията на чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ.

Съдът, като съобрази естеството на допуснатото нарушение и това, че то е извършено при условията на повторност, намира, че правилно наказващият орган е определил на * имуществена са*****нкция в размер на 4000 лева. В случая административното наказание на ***** е под средния и над минималния размер на административното наказание по чл.644, ал.2, пр.2 от КЗ, тъй като извън повторността /отчетена от законодателя с по-тежко наказание в чл.644, ал.2 от КЗ/ има и други отегчаващи отговорността обстоятелства, а именно действително допуснатия срок на закъснено произнасяне на застрахователя, а именно над година и седем месеца. Сметчаващи отговорността обстоятелства са късното подаване на доказателства пред застрахователя за прекратената регистрация на МПС-то. С оглед съотношението на сметчаващите към отегчаващите отговорността обстоятелства съдът счита, че имуществената санкция правилно е определена

в рамките между минималния и средния размер на наказанието, предвидено в закона.

Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че нарушението е маловажно и че следва да се приложи чл.28 от ЗАНН, тъй като от НП № Р-10-24 от 17.01.2018г. може да се направи извод, че това далеч не е първото нарушение от този вид за застрахователя. Освен това съдът счита, че приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги, от където идва и тежестта на процесното нарушение. То не се характеризира с изключително ниска степен на обществена опасност. На следващо място - в конкретния случай не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ и дори е извършено повторно. Поради всичко това настоящият съдебен състав счита, че в случая нормата на чл.28 от ЗАНН е неприложима.

Основателни са възраженията на юрк. Генова, че жалбата срещу процесното НП се отнася за нарушение по чл.108 от КЗ, докато настоящият правен спор касае нарушение по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

Водим от гореизложеното и доколкото СРС – 10 състав прие, че е безспорно доказано извършването на нарушението по чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ от страна на ***** и справедливо е определен размерът на имуществената санкция, която следва да понесе застрахователя за това си нарушение, се налага изводът, че следва да се потвърди изцяло атакуваното Наказателно постановление като правилно и законосъобразно, при справедлив размер на наложеното административно наказание.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН въззиваемата страна КФН има право на разноси – доколкото по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноси по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН в полза на КФН следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда, който, обаче, не може да е по-голям от максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл.37 от Закона за правната помощ](#) /ЗПП/. Според чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. Тук е местото да се посочи, че в случая следва да се прилага Наредбата за заплащането на правната помощ (тъй като настоящото дело е административно – наказателно, а не гражданско или административно и въззиваемата страна е била защитавана не от адвокат, а от юрисконсулт). В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ е посочено, че възнаграждението за защита в производства по [ЗАНН \(каквото е настоящото\) може да бъде](#) от 80 до 120 лева. В случая по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание

пред СРС – 10 състав с участието на процесуален представител на КФН. Доколкото същият е взел активно участие в защита на тезата си в депозираните от него писмени бележки, но също така и доколкото самият правен спор не се отличават с фактическа и правна сложност, на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КФН юрисконсултско възнаграждение в рамките между минималния и средния размер, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 90 (деветдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-444/21.08.2020г., издадено от *****- Заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на основание чл.53, чл.27 и чл.83 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на ***** е наложена имуществена санкция в размер на 4000 (четири хиляди) лева за извършено нарушение на чл.496, ал.2, вр. ал.1 от КЗ.

ОСЪЖДА нарушителя ***** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление - гр. *****, представлявано заедно от ***** и *****, **да заплати** на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН, вр. чл.144 от АПК, вр. чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ **на Комисия за финансов надзор сумата от 90 (деветдесет) лева** за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____